

gjort gjældende, at et saadant Forslag i sin Virkning egentlig er identisk med Forslaget under Nr. 1, der idag er blevet forkastet, og jeg vil derfor her, ligesom jeg gjorde med Hensyn til Forslaget under Nr. 1, rette mig efter den Stilling, som den høitærede Regjering indtager dertil. Modsetter den sig Forslaget, vil jeg stemme imod det.

Solstein (Conseilspræsidenten): Jeg har ved 1ste Behandling af denne Sag antydet, at jeg vilde stille nogle Endringsforslag til Loven, og jeg skal nu ganske kortelig paapege Indholdet af de af mig stillede Forslag. Endringsforslaget under Nr. 7 gaaer ud paa at afløse Ordene i § 3: „i levende Live at afstaae“ med: „ved Gave, Salg, Testamente eller anden lovlig Villieserklæring at overdrage“, og denne Forandring vil medføre, at en Forpagter bliver istand til i levende Live at disponere over sin Gaard paa en noget friere Maade end efter Ordlyden i § 3. — Mit næste Endringsforslag, under Nr. 9 a, gaaer ud paa at udvide den Ret, som Lovforslaget nu efter sit Ordlydende giver, idet jeg har foreslaaet istedetfor Ordene „Søn, Sønnesøn, Datter søn, Svigersøn, eller Stedsøn“ at sætte „Egtefælle, Barn, Barnebarn, Svigerbarn og Stedbarn“. Det vil være de Herrer klart, at det er mere omfattende Udtryk end de andre, ligesom jeg jo har tilladt mig at sætte Egtefællen ind. Skulde imidlertid det høie Thing ikke ville gaae ind paa Forslaget under Nr. 9 a, har jeg subsidiairt stillet et Forslag om at indstyre Ordet „Egtefælle“ foran „Søn“ osv. Men jeg vil rigtignok meget anbefale Forslaget under Nr. 9 a, der efter min Mening er en virkelig Forbedring af Lovforslaget. — Det tidligere omtalte Forslag under Nr. 12 er taget tilbage, og jeg behøver altsaa ikke at omtale det. — Under Nr. 14 har jeg stillet et Forslag, med Hensyn til hvilket jeg ikke skal strides meget med de forskellige Meninger, der ere om det, men skal ganske overlade det til det høie Thing, hvorledes det vil stille sig dertil. Jeg har tidligere fundet mig foranlediget til at holde paa, at dette Endringsforslag blev vedtaget, idet det efter min Mening paa en bestemt og ty-

delig Maade klarer Forholdet mellem Forpagteren og Vortforpagteren og stillet det aldeles udenfor al Tvivl, hvorledes der skal forholdes med Gjældsforpligtelser, som Forpagteren muligens maatte have. Som det vil sees, gaaer det i modsat Retning af et Endringsforslag af et andet Medlem, som findes anført høiere oppe paa Endringsforslagslister. Jeg skal som sagt ganske henstille til Thinget, hvorvidt det vil tiltræde dette Endringsforslag og kun endnu gjentagende paa det Bedste anbefale Forslaget under Nr. 9.

Judenrigsministeren: Det vil af hvad jeg tillod mig at ytre forrige Gang, jeg havde Ordet, være de Herrer bekjendt, at jeg heller ikke anseer min Stilling for fuldkommen fri i dette Spørgsmaal, men at jeg troer, at det er min Pligt, ligesom jeg troer, at det er klogt af Thinget, ikke at tage Hensyn til, hvad der kunde være det absolut Duffeligste, men til hvad det er muligt at faae gennemført og navnlig at søge at undgaae en Fremkaldelse af alle de Stridspunkter, som lykkelig ere tilagte ved Compromisser i det andet Thing. Det vil ikke være det høie Thing ubekjendt, at denne Strid vel tilbeels har fundet Sted i Udvalget i det andet Thing, men dog ogsaa er kommen frem under Forhandlingen i selve Thinget, og jeg frygter for, at, naar man fremkalder disse Spørgsmaal paany, vil det, som man søger at undgaae, nemlig at Loven ikke kommer ud, netop blive Resultatet af at efterstræbe det, som man anseer for det absolut Rigtige. — Naar jeg i denne Belysning skal tillade at udtale mig om de stillede Endringsforslag, da vil jeg sige, at jeg ikke seer nogen tilstræffelig Grund til det Forslag, der er stillet under Nr. 2. Jeg kan ikke erkjende, at der egentlig ligger nogen stor Fare i, at Ordene: „som Weberlag for Brugen“ blive staaende, og det forekommer mig ogsaa, at den Uleilighed, som den ærede Forslagsstiller havde med at finde et Exempel paa det Færlige deri, viser, at det ikke er let at finde noget Saadant, hvorimod der fra Regjeringens Side har været sat Pris paa, at det gennem disse Ord blev udtalt, at der dermed ikke var tænkt paa de Duffre, som Vedkommende muligens maatte gjøre